

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО III ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Тодорова

Членове: Христинка Колева
МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря Радка Ив. Георгиева
в присъствието на прокурора Ел. Г. Кювл.
като разглежда докладваното от Мирослава Тодорова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100600348 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 20.09.2021 г., постановена по н.о.х.д. № 18481/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-ви състав, подсъдимият В. В. В. е признат за виновен в това, че на 24.01.2017 г. около 11:30 часа в гр. София, бул. „България“, в близост до кръстовището на бул. „България“ и бул. „Гоце Делчев“, се закарнал на А.Ч.К. с убийство – насочил пистолет към К. и отправил думите: „Ще те убия, ще те застрелям!“, и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 54 от НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното наказание е отложено за изпитателен срок от три години.

С присъдата подс. В.В. е осъден да заплати на частния обвинител А.К. сумата от 1000,00 (хиляда) лева – разноски за повереник.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подс. В.В. е осъден да заплати и направените по делото разноски за експертизи в размер на 603,20 (шестстотин и три лева и двайсет стотинки) лева по сметка на СДВР, както и сумата от 651,00 (шестстотин петдесет и един) лева по сметка на СРС.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от подс. В.В. чрез защитника му. В жалбата се твърди, че присъдата е неправилна и се прави искане да бъде отменена, като бъде постановена нова, с която подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение. Излагат се доводи, че атакуваният съдебен акт е постановен при нарушение

на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалните правила, като подсъдимият е признат за виновен в нарушение на чл. 303, ал. 2 от НПК без обвинението да бъде доказано по несъмнен начин. В допълнението към жалбата се излагат съображения, че районният съд е възприел необоснована от доказателствата фактическа обстановка. Посочва се, че нито в обясненията на подсъдимия, нито в показанията на двамата разпитани свидетели се твърди, че подс. В. е насочвал пистолет към К.. Изтъква се, че от заключението на СТЕ се изяснява, че св. Г. е могъл еднакво добре да възприеме както пътната обстановка, така и поведението на подсъдимия. Оспорва се оценката на районния съд, въз основа на която той не е кредитирал изцяло показанията на този свидетел, като се излагат конкретни доводи в тази насока. Посочва се, че районният съд неоснователно е отказал да приобщи като доказателство снимката, направена от подсъдимия. На следващо място се навеждат съображения относно неясноти и противоречия в показанията на свидетелите Н. и К., като същевременно се поддържа, че обясненията на подсъдимия са постоянни и се потвърждават от събраните гласни и писмени доказателства. Направено е доказателствено искане да бъде приобщена по делото направената от подсъдимия снимка на процесната дата.

Постъпило е и възражение от повереника на частния обвинител А.К. срещу въззивната жалба, която се определя като неоснователна. Твърди се, че първоинстанционната присъда почива на обоснован анализ на събраните и проверени по делото доказателства, затова, при правилно изяснена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил и законосъобразни изводи относно инкриминираното деяние и неговия извършител, прилагайки правилно материалния закон. Посочват се подробни съображения, че първостепенният съд правилно е кредитирал показанията на св. К., съпоставяйки ги с другите доказателства по делото и отчитайки, че същите са логични и последователни относно процесните събития, респ. авторството на деянието, като показанията му не са променени в нито един детайл в хода както на досъдебното производство, така и на първоинстанционното съдебно следствие. Излагат се доводи, че СРС обосновано не е кредитирал показанията на св. В. Г. в частта, че подсъдимият не е отправял закана към св. К. и не е насочвал към него огнестрелно оръжие, тъй като се поддържа, че тези показания обслужват защитната теза и не кореспондират на събрания по делото доказателствен материал. Счита, че в жалбата неоснователно се прави опит да се дискредитират показанията на св. К. с твърдения, че поведението му не съответства на поведение на лице, което реално е уплашено за живота си. Изтъква, че за съставомерност на деянието по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че закана би могла да се осъществи. Посочва, че тези обстоятелства се преценяват каквито са били по време на извършване на деянието, а не след минаване на определено време, с оглед на което счита, че назначените по делото КСППЕ не са меродавни за съставомерност на визираното престъпление. Оспорва доказателственото искане на защитата за приемане като доказателство по делото на снимка, тъй като не се уточнява какво е изображението, от кого, как и къде е направена. Изтъква, че тази снимка правилно не е била приобщена от СРС, тъй като не е създадена по реда и средствата, предвидени в НПК, а телефонният апарат, с който е направена, не може да бъде предоставен за евентуална експертиза с оглед заявеното от подсъдимия и защитника му. Прави искане първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна.

В проведеното по реда на чл. 327 от НПК закрито съдебно заседание въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага разпит на подсъдимия, на свидетели и на вещи лица.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция в пледоарията си представителят на Софийска градска прокуратура счита обжалвания съдебен акт за

законосъобразен и обоснован, поради което прави искане за неговото потвърждаване. Счита, че от събрания доказателствен материал по безсъмнен и категоричен начин е установено както деянието, така и неговият автор.

Повереникът на частния обвинител А.К. моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение. Счита, че първоинстанционната присъда е правилна и при постановяването ѝ не са допуснати претендираните нарушения на процесуалните правила.

Защитникът на подс. В.В. пледира за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова, с която подзащитният му да бъде признат за невинен по повдигнатото му обвинение.

В последната си дума подс. В.В. казва, че не е извършил престъпление и моли да бъде оправдан.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, III-ти въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивната жалба и възражението срещу нея, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намира за установено следното.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежно легитимирана страна срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови присъдата, първоинстанционният съд е събрал обективно възможните и относими към предмета на делото доказателства чрез **гласните доказателствени средства**: обясненията на подсъдимия В. В. В. (л. 127-129 от съд. д.) и показанията на свидетелите А.Ч.К. (л. 39-40 от съд. д., вкл. приобщените на осн. чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – л. 21-22 от ДП изцяло), М.М. Н. (л. 40-41, 91-92 от съд. д.) и В. Димитров Г. (л. 48-49, 85-86 от съд. д., вкл. приобщените на осн. чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК – л. 75-76 от ДП отчасти); **писмените доказателства и доказателствени средства**: копие на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие серия С № 0380581 (л. 16 от ДП), протокол за разпознаване на лица по снимки от 15.11.2018 г. с приложени фотоалбум и опис към него (л. 86-88 от ДП), справка за съдимост на подс. В.В. (л. 94 от ДП, л. 16 от съд. д.), писмо от Отдел „Пътна полиция“ към СДВР от 08.10.2020 г. ведно с приложения (л. 53-60 от съд. д.), копие на удостоверение за регистрация на транспортно средство № 3608/22.11.2011 г. (л. 64 от съд. д.), копие на удостоверение за регистрация на обект за търговия на дребно с храни, който произвежда предназначени за консумация от хора храни, реализирани в същия обект № 22528/25.10.2013 г. (л. 65-68 от съд. д.), копие на удостоверение за качество от 24.01.2017 г. (л. 69 от съд. д.), производствен чек-лист Кулинарна работилница от 24.01.2017 г. (л. 70 от съд. д.), копие на студентска книжка на подс. В.В. (л. 71 от съд. д.), документи, касаещи товарен автомобил марка „Фолксваген“, модел „Транспортер“, рег. № ***** (л. 94-106 от съд. д.) и чрез **способите на доказване**: комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза от 25.03.2018 г. (л. 42-47 от ДП), техническа експертиза по протокол № 213-Ф/2018 г. (л. 67-71 от ДП), комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза от 19.08.2018 г. (л. 124-140 от ДП) и съдебна авто-техническа експертиза (л. 111-123 от съд. д.).

Обосновано районният съд е приел, че подсъдимият В. В. В. е роден на ***** г., българин, български гражданин, с висше образование, специалност „Противодействие на престъпността и опазване на обществения ред“ във Висше училище по сигурност и икономика гр. Пловдив, неженен, неосъждан.

Частният обвинител А.Ч.К. е с висше образование – завършил „Национална спортна академия Васил Левски”, работи като треньор по плуване.

На 24.01.2017 г. около 11:00 – 11:20 часа св. А.К. управлявал товарен автомобил марка „Форд“, модел „Транзит“, рег. № *****, движейки се по бул. „Пенчо Славейков“ с посока на движение от СБАЛАГ „Майчин дом“ към бул. „Витоша“. Св. К. имал уговорена среща със св. М. Н. в района на кръстовището на бул. „Витоша“ и бул. „България“.

В същото време подс. В.В. управлявал товарен автомобил марка „Фолксваген“, модел „Транспортер“, рег. № *****, като се движел по бул. „Витоша“ с посока на движение от НДК към бул. „България“. Автомобилът, управляван от подс. В., бил регистриран на името на „Р. В.а – 1“ ЕООД с управител Р. В.а – майка на подсъдимия, и бил преустроен без необходимите разрешителни за хладилен транспорт с оглед спецификата на дейността на дружеството, а именно – превоз на месо и месни продукти, мляко и млечни продукти, пакетирани хранителни продукти и безалкохолни и алкохолни напитки. В превозното средство били монтирани две допълнителни седалки в положение „гръб с гръб“ с тази на водача, без предна изолационна преграда, като била поставена само долна преграда с височина 70 см. На тези две монтирани допълнително седалки седял св. В. Г., който придържал с ръце двуетажна торта, която трябвало да бъде доставена до адрес.

На кръстовището на бул. „Пенчо Славейков“ и бул. „Витоша“ св. А.К. завил надясно по бул. „Витоша“ с посока към бул. „България“, засичайки подс. В.В.. Рязкото включване на св. К. в движението на бул. „Витоша“ предизвикало възмущение у подсъдимия, на когото му се наложило рязко да намали скоростта си. Св. К. се движел бавно пред него, което допълнително подразнило подс. В. и той натиснал клаксона на автомобила си продължително.

Св. К. подал десен мигач и спрял на първата възможна пряка. Подсъдимият спрял на бул. „България“ на около 10-15 метра след пряката и слязъл от буса, който управлявал. Св. К. също слязъл от автомобила си и последвала размяна на реплики и обиди помежду им. Св. К. решил, че нещата са приключили, обърнал се с гръб към подсъдимия и се запътил към автомобила си. Подсъдимият също бързо се качил в своя автомобил и форсирайки двигателя, започнал да се движи назад към св. К., който отскочил встрани и успял да се предпази от удар с превозното средство.

В същото време св. М. Н. се придвижвал към мястото на уговорената със св. К. среща пеша по тротоара на бул. „България“ срещу движението на превозните средства, с посока от кв. „Бояна“ към НДК. Вниманието му било привлечено от продължителен звук на клаксон. В далечината, на около 150 метра, той възприел как двата буса карат един зад друг, след което единият от бусовете спира на първата възможна пряка, а другият бус – няколко метра след него на бул. „България“. Св. Н. видял, че шофьорът на буса, спрял на булеварда, излиза и започва да прави движения с ръцете си, след което слиза и шофьорът на другия бус и тръгва към първия. От това разстояние св. Н. не можел да разпознае никого от двамата мъже. След това възприел как мъжът, който управлявал спрения на булеварда бус, се качва в автомобила си, започва да форсира двигателя и да извършва маневра движение назад, при което вторият мъж отскочил встрани. Приближавайки се към мястото, св. Н. вече категорично разпознал своя приятел – св. К., а същевременно видял как подсъдимият с форсиран двигател тръгнал по бул. „България“, с посока на движение към кв. „Бояна“.

В този момент св. Н. извикал на св. К. да последва подсъдимия и да му запише номера заради опита му да го блъсне, карайки назад. Св. К. се качил бързо в буса и действително последвал подсъдимия, като в близост до кръстовището на бул. „България“ и бул. „Гоце Делчев“, автомобилът му се изравнил с този на подс. В.. Св. К.

отворил прозореца и започнал да крещи на подсъдимия да спре и че ще повика полиция. Вместо отговор, подсъдимият с дясната си ръка извадил пистолет, насочил го към К. и изкрещал: „Ще те убия, ще те застрелям!“. В насочения към него пистолет св. К. категорично разпознал късо нарезно оръжие „Глок“. Изплашил се и веднага позвънил на спешен телефон 112. Свързвайки се с диспечерката, той съобщил номера, марката и модела на автомобила на подсъдимия, както и че той го е заплашил, насочвайки пистолет „Глок“ към него. Св. К. продължил да следва подс. В., но вече на определена дистанция, като същевременно поддържал връзка с диспечерката на спешния телефон. В района на бул. „Симеоновско шосе“ изгубил посоката на движение на подсъдимия.

На 7.02.2017 г. св. К. подал жалба до СРП и било образувано ДП № 230 ЗМК 3222/2017 г. по описа на 6 РУ – СДВР, пр. пр. № 1848/ 2019 г. по описа на СРП.

От съвкупната преценка на ангажираните по делото доказателства се установява по несъмнен начин времето и мястото на инкриминираното с обвинителния акт деяние, както и неговото авторство. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани необходимите за правилното изясняване на всички въпроси по чл. 102 от НПК доказателства, описани и в мотивите на първоинстанционната присъда. Възприетите от районния съд фактически положения са правилно установени, като при съвкупната оценка на доказателствата не са допуснати логически грешки. Съдът прецизно и в съответствие с изискванията на процесуалния закон е анализирал доказателствените източници и е обосновал ясно и убедително съображенията си, въз основа на които е дал вяра на едни от тях и не е кредитирал други. Липсват основания, които да мотивират въззивния съд да промени изведените в контролирания съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване.

Правилно районният съд е приел, че с решаващо значение за изясняване на деянието са доказателствата, изведени от гласните доказателствени средства, издържали проверката за достоверност, протокола от извършените процесуално-следствени действия по разпознаване и заключенията на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза от 25.03.2018 г. и на техническата експертиза по протокол № 213-Ф/2018 г.

Обосновано в основата на установената фактология на събитието са поставени показанията на св. А.К., които въззивният съд на свой ред кредитира, след като обсъди съдържанието им самостоятелно и в логическата връзка с останалите доказателствени източници. Показанията на св. К. са вътрешнологически хомогенни и последователни, хронологично подредени и кореспондират с изложеното от св. М. Н., заключенията на КСППЕ от 25.03.2018 г. и техническата експертиза по протокол № 213-Ф/2018 г., приложеното по делото разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие серия С № 0380581 и протокола за разпознаване на лица по снимки от 15.11.2018 г. с приложени фотоалбум и опис към него. Действително св. К. е пострадал и е конституиран като частен обвинител, а св. Н. е негов приятел, което неминуемо изисква критична внимателна преценка на въздействието на заинтересоваността им от благоприятен изход на делото за св. К. върху достоверността на техните показания. Видно е обаче, че и двамата излагат непротиворечив във вътрешната си логика разказ, който съответства на обективни доказателства за събитието, чието съществуване не зависи нито от волята на тези свидетели, нито от волята на подсъдимия. Поради това въззивният съд намери, че първостепенният обосновано е извел от показанията на св. К. времето, мястото и механизма на извършеното деяние.

На първо място, в разпита си св. К. е изяснил, че е възприел продължителната употреба на клаксон непосредствено преди да преустанови движението на

управляваното от него превозно средство, след което двамата с подсъдимия слезли от автомобилите си и си разменили реплики. Показанията на св. К. в тази част кореспондират и с обясненията на подс. В.В. по отношение на причината за възникването на конфликта помежду им, а именно, че св. К. го засякъл, а след това карал бавно, поради което подсъдимият започнал да натиска клаксона продължително. По-нататък изложеното от св. К., че подсъдимият, след като се качил обратно в автомобила си, с рязка маневра го форсирал и се опитал да го блъсне, карайки на заден ход, намира подкрепа в показанията на св. М. Н., който е пряк очевидец на тези действия на подсъдимия, въпреки че е бил отдалечен от двамата мъже и не е могъл първоначално да различи св. К.. От дистанцията, на която се е намирал обаче, св. Н. е могъл да проследи поведението на всеки, а след приближаването е могъл да разграничи кой от водачите е неговият приятел. Именно поради това и той е посъветвал св. К. да последва подсъдимия, за да запише номера на автомобила му.

На следващо място въззивният съд даде вяра на изложеното от св. К., че след като последвал подс. Веселинов и изравнил автомобила си до неговия, подсъдимият отворил десния прозорец, насочил към него пистолет марка „Глок“ и го заплашил с думите: „Ще те убия, ще те застрелям!“. Последното кореспондира на показанията на св. Н., че около половин час след като К. последвал подсъдимия, К. му се обадил и му казал, че подсъдимият е извадил и насочил пистолет „Глок“ към него. В подкрепа на показанията на св. К. в тази част са и заключението на техническа експертиза по протокол № 213-Ф/2018 г. и приобщеното по делото копие на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие серия С № 0380581. От заключението на техническата експертиза се потвърждава, че св. К. е подал сигнал до спешен телефон 112 непосредствено след процесното деяние, като същевременно се установява съдържанието на разговорите с диспечерката. Прави впечатление, че още в началото на разговора св. К. е съобщил, че мъжът от другия бус го е заплашил с пистолет „Глок“, като е конкретизирал и номера, марката и модела на автомобила на подсъдимия. От приобщеното по делото копие на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие серия С № 0380581 се установява, че към датата на събитието на подс. В.В. действително му е било разрешено да носи за самоохрана пистолет „Глок – 30“, 45 калибър, № SSR861. Св. К. е посочил в първоначалния си разговор с диспечерката от спешния телефон, че именно с такова оръжие е бил заплашен от подсъдимия, което поддържа след това в показанията си и в двете фази на наказателното производство.

По-нататък въззивният съд провери законосъобразността на процесуалноследствените действия по разпознаване по снимки на подс. В.В.. Непосредствено преди извършване на процедурата по разпознаване св. А.К. е разпитан и е посочил обстоятелствата по чл. 170 от НПК, вкл. детайли за индивидуалните външни черти и характеристики на подсъдимия. Процедурата по разпознаване е извършена в присъствието на две поемни лица, незаинтересовани от изхода на делото. На разпознаващия К. са представени снимки на подс. В. и на други три лица, сходни с него по външност. Св. К. е посочил именно подсъдимия като извършител на процесното деяние, като е заявил без колебание, че това е мъжът, който се опитал да го прегази с управлявания от него автомобил марка „Фолксваген“, модел „Транспортер“, след което изкарал оръжие, насочил го срещу него и отправил към него думите: „ще те застрелям“. На тази основа въззивната инстанция намери, че процесуалноследствените действия по разпознаване са извършени законосъобразно, поради което приема идентификационните резултати за надеждни.

Настоящият съдебен състав кредитира заключението на КСПЕЕ от 25.03.2018 г. като обективно и компетентно изготвено и не установи необходимост същото да бъде коригирано или допълвано, нито намери основание да се съмнява в професионалната подготовка или добросъвестността на изготвилите го вещи лица.

Съгласно заключението възприетите от пострадалия А.К. закани за убийство и заплашителни действия от страна на подс. В.В. са предизвикали у него преживяване на страх за живота му от евентуалното им осъществяване. Вещите лица не са разчитали единствено и само на твърденията на свидетеля, а са направили изводите си и на основата на своите експертни познания и проведените изследвания на освидетелствания. В устните си уточнения пред районния съд вещите лица са изяснили, че ситуацията е причинила стрес у пострадалия, тъй като е свързана с опасност и заплахи за неговия живот. Обосновано е убедително, че съответната реакция зависи от индивидуалните характеристики на личността и ситуацията, в която човек е поставен, като уплашеният човек е възможно да бъде много агресивен и да е склонен да извърши нападателни действия. В този смисъл последването от страна на св. К. на лицето, което го е заплашило, не изключва наличието на такава емоция – уплаха у него. С оглед на изложеното, като съобрази обективните факти за поведението на св. К., който еднопосочно е изложил впечатленията си и на тел. 112, и на св. Н., въззивният съд, подобно на първостепенния, не кредитира заключението на втората КСПЕЕ, при която вещите лица са заключили, че К. не е изпитал страх за живота си, тъй като „не бил личност податлива на стрес”. В крайна сметка характера на психическото въздействие и неговата обективна годност да уплаши е фактически въпрос, който се изяснява от всеобхватното анализиране на всички обстоятелства за събитието и разглеждането им като общ контекст.

Поради това въззивният съд внимателно обсъди посочените във въззивната жалба доводи, че поведението на св. К. не било поведение на уплашен човек, тъй като последвал подс. В., и прие, че те са неоснователни. На първо място, св. К. е предприел преследване на подсъдимия поради опита на последния да го блъсне, движейки буса си назад. Целта на св. К. е била да запише номера на буса на подс. В., да го накара да спре и да повика полиция. След като подсъдимият го заплашил с пистолет, св. К. продължил да го следва, но вече от разстояние, като едновременно с това разговарял с диспечерката от спешен телефон 112 с намерение да съдейства на органите на реда да задържат подсъдимия. В този смисъл изяснените факти установяват тъкмо противната ситуация на тази, която поддържа подсъдимият и защитникът – заплашителното и застрашаващо поведение на подсъдимия са били действителната причина св. К. да не се откаже да търси защита и възпиране на подсъдимия чрез ангажиране на отговорността му от компетентните органи.

Въззивният съд споделя и изводите на районния съд, формирани след анализ на първоинстанционния съд по отношение на обясненията на подс. В.В., отчитайки двойствената им природа на гласно доказателствено средство, необвързано със задължение за изясняване на истината, и на важно и ефективно средство за защита. Въззивният съд намира, че районният съд внимателно и точно е обсъдил съдържанието на обясненията и правилно ги е кредитирал в частта за това, че подсъдимият е пътувал в буса си със св. В. Г., за причината за възникване на конфликта между него и св. К., както и за това, че след като разменили реплики и се качили обратно в автомобилите си, св. К. го е следвал в продължение на няколко километра. Въззивният съд се довери и на признанието на подсъдимия, че същия ден наистина е носел оръжие в себе си. В тези части обясненията на подсъдимия кореспондират с показанията на свидетелите К., Н. и Г., заключенията на съдебната авто-техническа експертиза и техническа експертиза по протокол № 213-Ф/2018 г. и приложените по делото копие на удостоверение за качество от 24.01.2017 г. и производствен чек-лист Кулинарна работилница от 24.01.2017 г. В останалата им част обясненията на подсъдимия обаче представляват защитна версия, която не е достоверно отражение на действително случилото се, защото се опровергава от логически устойчивите и съответни на другите доказателства за собственото му поведение показания на св. К..

Въззивният съд не установи процесуални нарушения и при проверката за достоверност на показанията на св. В. Г. – приятел на подс. В., извършена от първостепенния съд. Обосновано е отчетено наличието както на вътрешни противоречия в показанията, така и на противоречия с кредитираните по делото доказателствени източници.

На първо място, показанията на св. Г. са вътрешно противоречиви относно това къде е седял в буса по време на процесното събитие. В хода на досъдебното производство е посочил, че автомобилът е управляван от подс. В., а той е бил на седалката до него. В хода на първоинстанционното съдебно следствие първоначално е заявил, че е седял на седалките зад него, като седалките били вързани за неговата седалка. По-късно е съобщил, че той е седял на едната седалка отзад, а на другата седалка била тортата, като имал видимост напред. От заключението на съдебно-автотехническата експертиза се изяснява преустройството на товарния автомобил марка „Фолксваген“, модел „Транспортер“, рег. № *****, както и конкретното място на монтираните допълнителни седалки – в позиция „гръб с гръб“ с тази на шофьора, което съответства на показанията на св. Г. от съдебната фаза и обясненията на подс. В. в тези части. Съобразявайки експертните констатации, районният съд обосновано е приел, че св. Г. е седял на задните седалки, прикрепяйки двуетажна торта, което е логично доколкото нито св. К., нито св. Н. са забелязали, че в буса на подсъдимия има друго лице. Въззивният съд прие като основателно възражението на защитата, че е възможно позицията на тялото на Г. да е била настрани и да е наблюдавал какво се случва, доколкото в показанията си той излага подробности относно началото на конфликта между подсъдимия и св. К., както и причината поради която се е стигнало до тази ситуация, а след това и че св. К. ги е следвал. Въпреки това показанията на св. Г. в частта, че св. К. се е опитвал да ги засича и да ги изтласка от пътя, както и че подс. В. не е заплашвал и не е насочвал пистолет към св. К., противоречат на кредитираните и обсъдени подробно по-горе доказателствени източници и на факта, че човекът, който е потърсил съдействие от полицията е именно св. К.. С оглед на това въззивният съд прие в тази част показанията на св. Г. като тенденциозно изградена в полза на защитата версия за осигуряване на благоприятен за подсъдимия изход от делото.

В заключение, след цялостната самостоятелна проверка на проверявания съдебен акт, въззивният съд установи, че останалите доказателствени източници не съдържат противоречия помежду си, поради което не е необходимо да бъдат обсъждани поотделно по аргумент за противното от чл. 305, ал. 3 от НПК.

При така възприетата фактическа обстановка първоинстанционният съд законосъобразно и обосновано е заключил от правна страна, че подс. В.В. е осъществил от обективна и субективна страна състава не престъплението по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

В съответствие с материалния закон районният съд от обективна страна правилно е изяснил, че в посоченото в обвинителния акт време и на указаното място подс. В.В. се закарал на А.К. с убийство – насочил пистолет към К. и отправил думите: „Ще те убия, ще те застрелям!“, и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. В конкретния случай става въпрос за закана с изрази и действие, които по същество представляват такива за лишаване от живот на св. К. и които са били възприети от последния. Макар това обстоятелство да не е възведено като съставомерен елемент на инкриминираното престъпно посегателство, отправената закана с убийство по естеството си не само обективно е създавала възможност да предизвика у заплашения основателен страх от осъществяването ѝ, но в случая е и породила такъв. В тази насока е и експертното становище на изготвената в хода на производството КСППЕ от 25.03.2018 г., с което се изяснява, че възприетата от К.

закана е възбудила у него преживяване на страх от витална (за живота) застрашеност.

Въззивният съд намира за правилни и изводите на районния съд за субективната съставомерност на деянието на подсъдимия. Деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 от НК.

На следващо място въззивният съд провери индивидуализацията на наказателната отговорност на подс. В.В. и наложеното му наказание по вид и размер.

Правилно районният съд е определил наказанието на подсъдимия при условията на чл. 54 от НК, тъй като обосновано не е констатирал наличие на многобройни или смекчаващи отговорността обстоятелства, които да правят и най-лекото предвидено за съответното престъпление наказание несъразмерно тежко. Законосъобразно районният съд е отчетел като смекчаващи санкционната отговорност на подсъдимия обстоятелства чистото му съдебно минало и младата му възраст, а като отегчаващи – по-високата степен на обществена опасност на конкретното деяние от типичните прояви от този вид, предвид обстоятелството, че при отправянето на заканата подсъдимият не се е поколебал да използва оръжие.

За престъплението по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода до шест години. Първостепенният съд е наложил наказание лишаване от свобода в минимален размер – за срок от три месеца, което въззивният съдебен състав намира за адекватно с оглед на факта, че става въпрос за понасяне на първа наказателна репресия – обстоятелство само по себе си със сериозно значение за постигане на целите по чл. 36 от НК.

Изпълнението на така определеното от районния съд наказание лишаване от свобода законосъобразно е отложено за срок от три години, тъй като правилно е отчетено, че са налице предпоставките на чл. 66, ал. 1 от НК – размерът на наказанието лишаване от свобода е до три години, подсъдимият е неосъждан и не се налага наказанието да бъде изтърпяно ефективно, тъй като и прилагането на института на условното осъждане без социална изолация ще е достатъчно, за да въздейства превантивно и възпиращо на подсъдимото лице, като го мотивира да изгради устойчив волеви самоконтрол и да не извършва в бъдеще престъпления с оглед възможността наказанието да се активира и изпълни.

Районният съд правилно е решил и съпътстващите наказателноправното осъждане въпроси, свързани с присъждането на разноските върху подсъдимия, който с оглед изхода на процеса следва да заплати сумата от 603,20 лева по сметка на СДВР, сумата от 651 лева по сметка на СРС, както и сумата от 1000 лева на ЧО А.К. за разноски за повереник.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което прие, че следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 от НПК Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 20.09.2021 г., постановена по н.о.х.д. №

18481/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране. Да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____